

ГЛАВА СЕДМА.

СМЪРТЬ-ТА НА ДАИИ-ТЪ.

На сърби-тъ дойде ненадѣйно една помощъ, заради коѣ-то тѣи не ся надѣвахъ; сиречь паша-та Босненскій дойде имъ на помощъ съ едно войнство. Даи-тъ нещѣхъ още никакъ да бѣдѣть покорни на Султанъ-тъ. Сърбы-тъ отъ начало бѣхъ успѣли толкова добръ въ боеве-тъ, что-то крояхъ вече несъмнено за да смакнѣть силѣ-тъ на Яничары-тъ.

Султанъ-тъ дойде на таж мисль, да това възвишение на народъ-тъ върви чрезъ съчастие-то на една по-висока сила въ пѣть-тъ на правила-та, а и въ сѣщо-то врѣмя да положи предѣлъ на тая работа. И така доби паша-та отъ Боснѣ, Бекиръ, заповѣсть да взѣме управление-то на всички-тъ работы, сиречь даи-тъ да испѣди и миръ да постави. Сърби-тъ го приехъ съ голѣмо почитание; тѣи му проводихъ везове-тъ на сѣрѣтение чакъ на границѣ-тъ, а такожде му приготвихъ и обиталище за приношуване.

Като видѣхъ напротивъ даи-тъ че единъ паша ся съюзялъ съ народъ-тъ; уплашихъ ся твърдѣ много. А и тѣхнѣй-тъ закупенѣй, Гушанць Али, почна да ся стоваря съ Сърбы-тъ; и затова тѣи смислихъ че ще бѣде най-добръ да бѣгать съ какво-то имъ е още отъ имение-то останао, и натоварихъ ся на единъ кайкъ